

SANTIAGO RIERA

Santiago Riera i Tuèbols (Barcelona, 1935) és professor emèrit de la Universitat de Barcelona (Facultat d'Història) i membre emèrit de l'IEC. Ha participat en nombrosos congressos nacionals, estatals i internacionals i ha format part de Le Collège Invisible d'àmbit europeu. Ultra la col·laboració en revistes especialitzades, ha escrit més de vint llibres d'història de la ciència i la tècnica (*Ciència i tècnica a la Il·lustració: Francesc Salvà i Campillo*, Premi Lluís Sayé de l'Acadèmia de Medicina 1983; *Narcís Monturiol. Una vida apassionant, una obra apassionada*, 1986), d'assaig científic (Premi a la Creació i a la Investigació) i d'assaig humanista (*Ciència, Romanticisme i utopia*, 2001). Ha conreat el gènere del llibre de viatges i, fa poc, ha publicat l'últim volum (*Moments crucials de la història d'Europa*) d'una tetralogia que versa sobre el continent europeu. Actualment prepara una obra sobre la dona i la ciència.

Els serveis i ensenyaments tècnics, carreteres i telèfons

La Mancomunitat de Catalunya fou el fruit d'un catalanisme actiu, això és evident; però també va ser el producte d'un esforç per modernitzar el país. I modernitzar el país significava millorar l'educació, la sanitat, l'ensenyament (primari, secundari i superior) i les comunicacions.

Tot plegat volia dir crear escoles, centres hospitalaris i xarxes sanitàries; potenciar l'estudi i el conreu de la ciència; impulsar les tècniques tal com altres països ja feien, i, en el camp de les comunicacions, crear les infraestructures adients i necessàries.

A Catalunya s'endegaren escoles i alhora noves pedagogies; es crearen centres hospitalaris i d'atenció mèdica; s'establí una xarxa telefònica pràcticament inexistent abans; es van construir carreteres i es va fer el possible per a crear una xarxa ferroviària (secundària) que complementés l'espanyola.

Quant a la ciència, atès l'estat caduc d'una universitat centralista i passiva a la catalanització, difícilment modificable, la Mancomunitat va crear l'Institut d'Estudis Catalans com l'«Acadèmia d'Acadèmies», encarregada d'apropar el món científic català a l'europeu.

Fou així com es complia el desig de Prat de la Riba: «Tots els pobles de Catalunya amb una escola, una biblioteca, un telèfon i una carretera per arribar-hi!»

